

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

СПИРАЛАТА НА ВРЕМЕТО

Превод от руски: Александър Минковски, —

chitanka.info

Спиралата на времето беше завършена във вторник, късно вечерта. Беше много красива — направена сякаш от небесно-синя, полупрозрачна мъгла, с две трепкащи, червени светлинки вътре в нея. И като размер се получи съвсем малка — в юмрука си можеш да я скриеш.

Семьон Иванович разгледа още веднаж спиралата, погледна я срещу светлината — да няма някоя пукнатина във времето? — после я остави настрана. С изненада забеляза, че ръцете му треперят — може би от възбуждане, а може би и от старост. Поседя малко и почти беше решил да иде да си свари чай, но изведнаж размисли и взе спиралата в ръце. Все пак, чудесна се получи. Ако се вгледаше, можеше да забележи как в единия край на спиралата космати, тромави мамути бягат от, пак толкова космати, но много по-сръчни неандерталци. А в другия край, кристално проблясваха куполите на невиджани дворци, млади и красиви хора, склонили се над умни книги...

С въздишка, Семьон Иванович започна да премества светлинките по спиралата на времето. Управлението ѝ беше упростено до крайност: стигаше да се съвмести настоящето време с желаното време, за да заработи.

Преди обаче светлинките да съвпаднат, Семьон Иванович за секунда спря. Сякаш се колебаеше.

Погледна към тавана и промърмори:

— Нали те предупреждавах.

Тавана остана безмълвен и Семьон Иванович, вече по твърдо, завърши:

— Не, щом така съм решил, значи така и ще бъде!

Огледа се боязливо, сякаш в стаята можеше да има още някого, взе от сандъка с инструментите шепя ситни гвоздеи и ги сложи в джоба си. После, с нетрепваща ръка премести светлинките.

Светът затрептя и заискри в цветна мъгла. От масата изчезнаха всички уреди, вместо телевизор, на нея се появи дъвен лампов радиоприемник, модерното, финландско легло се превърна в железен пружинен креват.

Изад полупритворената врата се чу писклив глас:

— Прохор Кузмич, Прохор Кузмич! А Съомка пак отиде на среща с кльошавата си глупачка! И как не му се свидят парите да ги води такива на кино!

Очите на Семьон Ивановеч заблестяха. Ето това е, неговата младост! Родната комунална квартира, самотното му юношество, когато още не умееше да се бори за себе си. Ето го, първоизточникът на всичките му изобретателски старания!

Не му се наложи да чака дълго. Когато и съседът и съседката излязоха за минута от кухнята, той пъргаво, с възвърнала се ловкост се вмъкна там. С неизразимо наслаждение, се доближи до печката и изсипа в супата на Прохор Кузмич шепа гвоздеи. Помисли малко и добави в компота на съседката половин пакет сол. После извади спиралата и върна светлинките на мястото им.

...Вече цял час Семьон Иванович спеше в модерния финландски креват от тъмно, неполирано дърво. От време на време, измърморваше в просъница:

— Нали те предупреждавах, изключвай след себе си лампата, че и след 30 години ще те намеря...

А забравената спирала на времето дремеше в ъгъла на масата. На единия ѝ край, земята трепереше под стъпките на мамути и неандерталци. На другия... Ех, ако можеше да се узнае кои са хората, под кристалните куполи на невиджани дворци, в това далечно и прекрасно утре...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.